

เรื่อง ไม่ฝัน ตื่น บันดาล รัก

อัฐจวิณหวา 一度君华 เขียน
เม่นน้อย แปล

คำนำ

มากกว่ารักขอแนะนำนักเขียนมากฝีมือคนใหม่ 'ท่านอัฐิจินหว่า' ด้วยนิยายรักโรแมนติกอย่าง 'ห้วงฝันบันดาลรัก' ที่มาพร้อมกับผลงานการแปลอย่างละเอียดละไมจาก 'เม่นน้อย' ให้อ่านได้ท่องเที่ยวไปในห้วงฝันนี้ร่วมกัน

จะเป็นอย่างไรเมื่อเราฝันแล้วสามารถย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีตได้ โชคชะตามอบโอกาสนี้ให้ 'ห้วงหว่าง' ที่มีความแค้นฝังลึกเข้าสู่ห้วงฝันประหลาด และห้วงฝันนี้ได้พานางย้อนเวลากลับไปในอดีตที่ยาวนาน เช่นนั้นก็ได้เวลาที่นางควรแก้แค้นคนใจชั่วที่กักขังลงทัณฑ์นาง และสามที่ไม่เคยจินตนาการว่านางต้องตายทั้งเป็นเช่นทุกวันนี้แล้ว

แต่ใครจะรู้ว่าการแก้แค้นครั้งนี้จะมี 'ตี่อืชีว' บุรุษที่เคยสว่สนนางเมื่อร้อยกว่าปีก่อนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แล้วการแก้แค้นของห้วงหว่างจะสำเร็จหรือไม่ และตี่อืชีวมีเจตนาอะไรกันแน่ หากอยากรู้ก็เข้าสู่ห้วงฝันนี้ไปพร้อมๆ กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

หวงหฺวางยกมือขึ้น ปลายนิ้วสัมผัสกระดูกกระเดือกของเขาเบาๆ
"ข้าคิดว่าได้ทำเจ้ากรรมตัดใจจากข้ามิได้ จึงรังตัวข้าไว้ที่กรรมชื้อเทียน
เพื่อจะได้พบหน้ากันทุกวัน"

ริมฝีปากแดงอยู่ใกล้แค่ตรงหน้า ลมหายใจของคนงามดังกล้วยไม้
ทุกถ้อยคำล้วนเจือกลิ่นหอม เขารู้สึกเหมือนลมหายใจติดขัด จึงรีบปลักนาง
ออกทันทีแล้วเอ่ยขึ้น

"เหลวไหล!"

"หึๆ" *ยังคงบริสุทธิ์ไร้เดียงสาทีเดียว!* หวงหฺวางถอยไปเล็กน้อยเพื่อให้
เขาได้หายใจ มิผิดจากที่คิด ใบหน้าเขาถูกย้อมด้วยสีแดง เวลานี้หวงหฺวาง
เกิดความอยากรู้อยากเห็นขึ้นมาหลายส่วน จึงจุ่มนิ้วลงบนไหล่เขาเบาๆ
พลางถาม "คงมิใช่ว่าท่านยังไม่เคยมีประสบการณ์กับสตรีจริงๆ กระมัง"

แนะนำตัวละคร

* หวงหว่าง

สุหยินประมุขสำนักเขียนอวิ๋น ภูตดินผู้มีความสามารถด้านการปรับปรุงพันธุ์พืช รูปโฉมงดงามเย้ายวน สติปัญญาเฉลียวฉลาด ฉะฉานแหลม

* ตี้อี้ชีว

เจ้ากรมซื้อเทียน พระโอรสองค์ที่แปดสิบหกของฮ่องเต้ชื่อเวินอวี่ ฉายาปรมาจารย์แห่งงานฝีมือ มีฝีมือด้านการหลอมวัตถุเวท

* เซี่ยหงเฉิน

ประมุขสำนักเขียนอวิ๋น สามิของหวงหว่าง ทำทางสุขุมสงบนิ่ง อยู่เหนือโลกีย์ ไม่หลงใหลมัวเมาในกิเลส มีพลังวัตรสูงส่ง

* เซี่ยหิงปี้

ปรมาจารย์แห่งสำนักเขียนอวิ๋น อาจารย์ของเซี่ยหงเฉิน มีนิสัยเจ้าเล่ห์ เบื้องหลังมีความลับดำมืดแอบแฝง

7

แค้นเก่า

หวงหรั่งกลายเป็นเผือกร้อนหัวหนึ่ง

ผู้เก่งกล้าจากสำนักเซียนหลายคนฝ่าฟันอันตรายลักพาตัวนางออกมาด้วยความยากลำบากเหลือแสน เดิมทีคิดว่านางจะต้องรู้แผนการชั่วร้ายของตาเต๋าเซียหลังปีนั้นเป็นแน่ แต่คิดไม่ถึงว่านางจะกลายเป็นเช่นนี้

ศีรษะของนางมีเข็มทองปักอยู่สองเล่ม นี่คือเข็มเกี่ยววิญญาณตริงกระดุก...เครื่องมือลงทัณฑ์ขั้นสูงสุดของสำนักเซียนอวิ๋น

ผู้ที่เคยถูกลงทัณฑ์ด้วยสิ่งนี้ ไม่ว่าพลังวัตรจะสูงล้ำเพียงใดก็เป็นได้แค่คนตายที่ยังหายใจเท่านั้น นับแต่นั้นมามีอาภพุดจาและเคล็ดอื่นไหวไม่แตกต่างอันใดจากวัตถุไร้ชีวิต

ผู้อาวุโสสามคนจากสำนักเซียนเหินดั่งนั้นแล้วก็รู้สึกยากจะรับมือ

เพราะฐานะของหวงหรั่งผู้นี้พิเศษนัก...นางเป็นภรรยาประมุขสำนักเซียนอวิ๋นเซียหิงเงิน

การแฝงตัวเข้าสำนักเซียนอวี่หู ลักพาตัวสุหยินประมุขสำนักมา ความผิดนี้หากต้องรับไว้ ชื่อเสียงหน้าตาของทุกคนย่อมป่นปี้

อย่างไรเสียทุกคนล้วนเป็นผู้ที่มีหน้ามีตาในสำนักเซียน หากมีข่าวลือว่า 'ก่อเหตุเพราะคนงาม' แพร่ออกไปย่อมมิใช่เรื่องเล่นๆ อีกทั้งในบ้านของทั้งสามล้วนมีภรรยาที่น่าเกรงขามดุจดุจพยัคฆ์ หากพาสตรีที่งามสะคราญปานนี้กลับบ้าน พวกตนยังจะมีทางรอดหรือไม่!

ผู้แก่งล้าทั้งสามกระอักกระอักและเริ่มบ้ายเบี่ยงกันไปมา เรื่องที่ใครจะเป็นคนซ่อนตัวหวงหรั่งกลายเป็นปัญหาใหม่

หลังการหารือกันหลายครั้ง ทุกคนตัดสินใจให้หวงหรั่งไปอยู่กับเจ้าสำนักจาง จางซูจีว เหตุผลคือในสำนักของเขามีหมอย่อมมากมาย สามารถรักษานางได้สะดวก

เจ้าสำนักจางไฉนเลยจะกล้ารับตัวคนเคราะห์ที่เขาดังสติได้ท่ามกลางวิกฤต พลันนึกถึงเรื่องราวเก่าก่อนเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

เจ้าสำนักจางสะบัดแขนเสื้อเอ่ยว่า "จะว่าไปแล้วสมัยที่เซี่ยสุหยินผู้นี้ยังไม่แต่งงาน เจ้ากรมซื้อเทียนชมชอบนางทีเดียว ยังเคยขนสินสอดมากมายไปสู่ขอถึงที่บ้าน!"

หืม?

สายตาของผู้แก่งล้าทั้งสามเลื่อนไปยังบริเวณหลบลมใต้ภูเขาศิลาตันที่ ตรังนั้นมิได้เท่าเจ้ากรมซื้อเทียนแห่งราชสำนัก... ตี๋อิชีวยืนอยู่

เพื่อปกปิดฐานะ เจ้ากรมผู้นี้จึงสวมชุดสีดำเข้ารูป ใบหน้าสวมหน้ากาก กอดอกยืนฟังภูเขาศิลาอยู่

"เซี่ยสุหยินแต่งงานไปได้ร้อยกว่าปีแล้ว เจ้ากรมยังคงไม่แต่งภรรยา เห็นได้ชัดว่ารักปักใจทีเดียว!" อุจื้อไฉวผู้แก่งล้าอีกคนร้อนใจอยากถอนตัว

ออกจากเรื่องนี้ อย่าว่าแต่พาเชี่ยฮุฮินผู้นี้กลับไป แค่เข้าใกล้เขายังไม่กล้า
เกรงว่าจะติดกลิ่นอายของนางมา ทำให้ภรรยาที่บ้านค้นพบเงื่อนงำ

เจ้าสำนักเหอ เหอซีจินเนื่องจากลั่นเคยได้รับบาดเจ็บ ทำให้เป็นคน
พูดติดอ่าง เขาเอ่ยเสียงดังทันใด "กะ...กะ...กล่าวได้ถูกต้อง!"

จางซู่จิวจึงตัดสินใจอย่างเฉียบขาด "เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้ ให้
เจ้ากรรมชื้อเทียนเป็นคนดูแลเชี่ยฮุฮินชั่วคราว ได้ทำให้เจ้ากรรมไม่ต้องกังวล
พวกข้าจะต้องเสาะหาหมอทั่วหล้ามาช่วยรักษาเชี่ยฮุฮินให้หายดีในเร็ววัน
แน่"

อีกสองคนพยักหน้าเร็วเร็ว อู๋จื่อโฉ่วเห็นด้วย "พี่รองกล่าวถูกต้อง!
ขอให้พวกข้าสืบหาความจริงให้ชัดเจนเสียก่อน ตาเฒ่าเชี่ยหลังปี่ผู้นี้
ย่อมอยู่ไม่ไกลจากความตายแล้ว!"

เหอซีจินรีบพูดเสริม "ชะ...ใช่!"

สามคนพูดพลางเดินจากไปไกลรากับตี่อี่ชิวตกปากรับคำเป็นที่เรียบร้อย
รอนจนกระทั่งทั้งสามคนจากไป ตี่อี่ชิวจึงเคลื่อนไหวในที่สุด

เขาเดินไปตรงหน้าหวงหรงช้าๆ ถอดหน้ากากออก พินิจพิจารณา
นางเจียบๆ หวงหรงก็มองดูเขาเช่นกัน ได้ภูเขาศิลาที่หนุนขึ้นมาดูนี้
ความสะทสะทอนมากมายในใจหวงหรงแปรเปลี่ยนเป็นคำสบถ

...เมื่อร้อยกว่าปีก่อนตี่อี่ชิวผู้นี้เคยเป็นคนที่รักใคร่ชอบพอบ้าง

ตอนนั้นเพื่อรักษาชื่อเสียงสตรีผู้อ่อนโยนรู้มารยาทของตนไว้ หวงหรง
จึงรับมือกับเขาอย่างสุภาพและเอาใจใส่มาโดยตลอด ด้วยเหตุนี้เองตี่อี่ชิว
จึงตัดสินใจมาสู่ขอนางที่บ้าน แต่ยามนั้นหวงหรงได้เกาะเกี่ยวกิ้งไม้สูง
อย่างเซี่ยหงเงินแล้ว ใจคิดแต่จะแต่งเจ้าสำนักเขียน แล้วจะปล่อยให้เขา
ทำชื่อเสียงของตนมัวหมองได้อย่างไร

ดั่งนั้นหวงหรั่งจึง...ปฏิเสธเขาอย่างเด็ดขาด!

ตอนนั้นนางยังเยาว์วัยเกินไปจริงๆ ไฉนเลยจะรู้ว่าร้อยละเก้าสิบให้หลัง
ตนอายุป็นแล้วกลับยังต้องตกอยู่ในเงื้อมมือเขา

หวงหรั่งนึกเสียใจภายหลังอย่างยิ่ง

ตั๊อชีวอุ้มหวงหรั่งขึ้นมา ภาพตรงหน้าของหวงหรั่งก็เปลี่ยนไป
มองเห็นคราบเลือดบนหัวไหล่เขา

...เขาได้รับบาดเจ็บ

ไม่แปลก สำนักเซียนอวี๋หูได้ชื่อว่าเป็นสำนักเซียนอันดับหนึ่ง
ไม่พูดถึงผู้อาวุโสที่เร้นกายเหล่านั้น แค่ปรมาจารย์เดี่ยวหลังปักกับประมุข
สำนักเซี่ยหงเงินก็ล้วนเป็นคนที่รับมือได้ยากยิ่ง สี่คนนี้แย่งคนออกมาจาก
ปากเสือ แค่คิดก็รู้ว่าอันตรายและยากเย็นเพียงใด

เซี่ยหงเงิน...เมื่อคิดถึงชื่อนี้แล้ว กระทั่งห้วงความคิดของหวงหรั่ง
ยังจมสู่ความเจ็บงัน

ไอย่บนภพเขาจูโจมเข้ามา ตั๊อชีวอุ้มหวงหรั่งลงจากภพเขา

หวงหรั่งมองเห็นเพียงเสื้อผ้าตรงอกเขา ข้างหูได้ยินเสียงหัวใจเต้น
ของเขา อาจเป็นเพราะได้รับบาดเจ็บ หัวใจของเขาจึงเต้นเร็ว แต่ละจ้งหะ
หนักแน่นดุจรั้วทอง

เขาเดินลงไปตามเส้นทางภพเขา ไม่นานนักก็ถึงถนนใหญ่บนพื้นราบ
ตั๊อชีวใช้มือขวาทำมูทรา ไม่รู้ว่อย่างไร แต่บนพื้นพลันปรากฏรถม้าคันหนึ่ง
บนรถม้ายังมีคนขับรถม้าด้วยหนึ่งคน

หวงหรั่งรู้สึกว่ตั๊อชีวเหมือนจะเตรียมพร้อมรับตัวนางไว้อยู่แล้ว
หาไม่แล้วด้วยพลังวัตรของเขาคงไม่จำเป็นต้องใช้รถม้าเช่นนี้ในการเดินทาง
ทว่าน่าเสียดายที่นางไม่อาจถามได้

ตีสี่ชีวิตอ้วนนางขึ้นรถม้า วางลงบนเบาะผ้าดินให้นางนั่งดีๆ และ
ปล่อยม้าลง จากนั้นรถม้าก็เริ่มแล่นไปข้างหน้า

ภายในรถม้ามืดสลัวเงียบสงบ หวงหรั่งรู้สึกประหม่า อย่างไรเสีย
นางกับคนผู้นี้ก็ไม่มีเรื่องใดให้พูดคุยกันได้จริงๆ โชคดีที่ตอนนี้นางเหมือน
หุ่ไม่ตัวหนึ่ง จึงไม่จำเป็นต้องพูดอะไร

ตีสี่ชีวิตเล็กมานข้างหน้าต่างขึ้นมา รินสุราถ้วยหนึ่ง เขาจิบสุราในถ้วย
พลางมองออกไปนอกหน้าต่างตลอดทาง จะชายตาแลหวงหรั่งสักนิด
ก็หาไม่มี

หวงหรั่งนั่งอยู่ตรงข้ามเขา จึงได้แต่มองดูเขาเท่านั้น เวลาเร็วกว่าปี
ผ่านไปอย่างรวดเร็ว นางถึงขั้นลืมรูปโฉมของตีสี่ชีวิตในเวลานั้นไปแล้ว บัดนี้
ได้พบอีกครั้งจึงรู้สึกดังคนแปลกหน้า

...บุรุษผู้นั้นคงมิใช่คิดจะแก้แค้นข้ากระมัง นางรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

หนทางยาวไกล รถม้าแล่นไปตลอดทางไม่หยุด

หวงหรั่งรู้สึกว่าในรถม้าค่อๆ มีดลึง จึงตระหนักว่าล่องเข้ายามราตรี
แล้ว กระนั้นคนบังคับรถม้าก็ไม่พูดจา ม้าสองตัวก็วิ่งไปเงียบๆ ข้างนางจึง
ได้ยินเพียงเสียงกึกก่ำม้าดังกุกกัก เสียงล้อรถม้าหมุนกิ้งกัก ดูเหมือนทุกคน
ไม่มีใครคิดจะหยุดพัก

ในกาสุราของตีสี่ชีวิตเหมือนจะมีสุราที่ดื่มไม่มีวันหมด ภายในรถม้า
อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของสุรา

หวงหรั่งรู้ว่านี่คือของวิเศษชิ้นหนึ่ง อาคมเมรัยไม่สิ้นสุดเช่นนี้หาใช่
ของแปลกใหม่ในสำนักเซียนไม่

ทว่านางก็จำได้คล้ายคลึงคลาเช่นกันว่าเมื่อเร็วกว่าปีก่อน

ตีสี่ชีวิตไม่เต็มสุรา

ถูกกักขังลงทัณฑ์เป็นเวลาสิบปี ความทรงจำของนางถูกทำลายจนเหลือไม่มากแล้ว กับคนผู้นี้ยิ่งเลือนรางจนเหลือแค่เงาเท่านั้น ดังเช่นนางจำได้ว่าตนเองปฏิเสธการสวามิภักดิ์ของตีสี่ชีวิตอย่างเฉียบขาด ทว่า 'เฉียบขาด' อย่างเป็นางกลับลืมไปเสียแล้ว

อันที่จริงนางไม่อยากจะตีสี่ชีวิตเต็มเช่นนี้ไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามเสียสุราก็ทำให้คนขาดสติและทำตัววุ่นวายได้ง่าย

ทว่าพอลคิดเช่นนั้นนางก็ปล่อยวางลงได้...บัดนี้ชายหญิงอยู่ด้วยกันตามลำพังในรถม้า หากเขาคิดจะล่วงเกินข้า ก็อย่าของอันใดกับสุราเล่า

ช่างเกิด...ช่างเกิด

รจนกายในรถม้ามีดสนิท ตีสี่ชีวิตก็จุดเทียนไขเล่มหนึ่ง

ลมหนาวพัดเข้ามา เปลวไฟจากเทียนไขเล่มนั้นกลับไม่วูบไหวสักนิด ดูเหมือนว่ากรรมชื้อเทียนอะไรนี้จะมีของวิเศษมากมายทีเดียว

หวงหว่างรู้สึกหนาวเล็กน้อย นางถูกลงทัณฑ์ด้วยเข็มเกี่ยววิญญาณตริंगกระดูก แม้มีอาจพุดจาหรือเคลื่อนไหวได้ แต่กลับสามารถรับรู้ความหนาวและความเจ็บปวดได้

เวลานี้เองตีสี่ชีวิตพลันนั่งตัวตรงและกุมมือนางไว้ หวงหว่างตกใจ... เธอแล้ว ในที่สุดก็มาถึงวันนี้จนได้ ทว่าบัดนี้ตนตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ยังจะต้องรักษาความบริสุทธิ์ไว้เพื่อเสียหังเงินอีกหรือ

ไม่เป็นไร

นางปลอบประโลมตนเองให้สงบลง ส่วนตีสี่ชีวิตที่กุมมือนางไว้หันไปหยิบชุดคลุมกันลมตัวหนึ่งออกมาจากในหีบแล้วห่อร่างนางไว้อย่างแน่นหนา

เอ่อ...แค้ก

หวงหรั่งถูกห่อร่างด้วยชุดคลุมกันลมตัวหนา ในที่สุดไอนหาวก็สลายหายไปอย่างช้าๆ ตี้อีชีวทำมูทราเบาๆ รถม้าแล่นเร็วขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เสียงลมข้างหูดังหวีดหวิว ดังขี้เมฆควบหมอกป่านนั้น ตี้อีชีวปล่อยม่านลง จวบจนสว่างเข้ายามดึกของครึ่งคืนหลัง ในที่สุดก็มาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง

ม้าสองตัวพ่นลมออกทางจมูกพร้อมกัน นี่เป็นครั้งแรกที่หวงหรั่งได้ยินพวกมันส่งเสียงอื่นที่มีใช้เสียงก๊อบแท้ม้า

ตี้อีชีวลงจากรถม้าก่อน จากนั้นค่อยอุ้มหวงหรั่งลงมา

ขณะที่สายตาส่องขึ้นลง หวงหรั่งก็มองเห็นป้ายชื่อจวนหลังนี้... กองเสวียนอู่* ตีร้ายนางก็เป็นสุหยินประมุขสำนักมาร้อยกว่าปี จึงพอจะรู้จักกองเสวียนอู่แห่งนี้อยู่บ้าง เมื่อร้อยกว่าปีก่อนสำนักเขียนอำนาจมากล้น ผู้เลื่อมใสศรัทธาค่อยๆ ขยายวงกว้าง ชาวบ้านจำนวนไม่น้อยไม่ยอมรับการปกครองของราชสำนัก แต่กลับยินดีจ่ายภาษีให้สำนักเขียน

ด้วยความกลัว ชื่อเวินอวี่จึงต้องคิดจะดึงสำนักเขียนเข้ามาอยู่ภายใต้อาณัติ ทว่าสำนักเขียนอำนาจแข็งแกร่ง ในขณะที่ราชสำนักอ่อนแอ สำนักเขียนเหล่านี้จึงไม่เห็นราชสำนักอยู่ในสายตาโดยสิ้นเชิง

ด้วยความสนใจ ชื่อเวินอวี่จึงได้แต่ก่อตั้งกรมชื่อเทียนขึ้นมาเพื่อถ่วงดุลอำนาจกับสำนักเขียนทั้งหลาย ด้วยกำลังของราชสำนัก เดิมทีกรมชื่อเทียนควรเป็นเพียงเรื่องตลกเรื่องหนึ่ง ผู้ที่มุ่งหมายจะฝึกบำเพ็ญเป็นเซียนแสวงหามรรคาจริง ๆ ไฉนเลยจะยอมขายตนเองให้ราชวงศ์ยอมรับใช้ราชสำนัก

ถึงกระนั้นตี้อีชีวกลับฝึกบำเพ็ญจนก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เขา

* เสวียนอู่ เป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ประจำทิศเหนือตามความเชื่อของจีน มีรูปลักษณะผสมผสานระหว่างเต่ากับงู

แบ่งกรมซื้อเทียนออกเป็นสี่กอง ได้แก่ กองมังกรเขียว กองพยัคฆ์ขาว กองวิหคเพลิง และกองเสวียนอุ่ กองมังกรเขียวรับผิดชอบงานเอกสาร ตรวจสอบบัญชีรายรับรายจ่าย รวมทั้งต้องติดต่อประสานงานกับขุนนาง กองพยัคฆ์ขาวมีคุณ ศิษย์ในกองส่วนใหญ่ทำงานอยู่ข้างนอกปราบปีศาจ ขจัดมาร ผดุงความถูกต้องแทนสวรรค์ ทั้งยังช่วยราษฎรจัดการปัญหาทั่วไป กองวิหคเพลิงทำหน้าที่หลอมยาลูกกลอนและหลอมวัตถุ ทั้งยังดูแลการเช่าที่นาเพาะปลูกหญ้าพิเศษ ปรับปรุงเมล็ดพันธุ์จำหน่าย* ส่วนกองเสวียนอุ่เป็นสถานที่ศึกษาเล่าเรียนของศิษย์กรมซื้อเทียน มีเสียงท่องตำราดังตลอดทั้งวัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ พอผ่านมาร้อยกว่าปีกรมซื้อเทียนจึงค่อยๆ มีที่หยัดเย็นท่ามกลางสำนักเขียนทั้งหลาย แม้ชื่อเสียงบารมีจะมีทำสำนักเขียนดั้งเดิมอย่างสำนักเขียนอวี่หนู แต่ก็มีชาวบ้านไม่น้อยให้การสนับสนุน

หวงหฺว่งกำลังคิดถึงการประชันขันแข่งระหว่างราชสำนักกับสำนักเขียนตลอดหลายปีมานี้ จู่ๆ นิ้วมือทั้งห้าของตื้อชีวกก็รวบเข้าด้วยกัน รถม้าหน้าประตูรวมถึงคนขับรถม้าพลันลุกไหม้ดุจกระดาศ เพียงชั่วพริบตา ก็สลายกลายเป็นควันบางเบา

เขาอุ้มหวงหฺว่งเดินเข้าไป องค์กรทั้งสองคนหน้าประตูจำเขาได้จึงค้อมกายคารวะทันที แต่เมื่อเห็นในอุ้มแขนเขาเหมือนกำลังอุ้มบางสิ่งสีดำๆ ก็อดเหลือบมองอีกคราไม่ได้ ครั้นเห็นว่าในชุดคลุมกันลมสีดำเป็นเรือนผมยาวสลวย ดวงตาของทั้งสองก็เบิกถลนจนแทบจะเป็นไก่อดำทันที

ตื้อชีวกกลับมิได้ใส่ใจ เขาเพียงอุ้มหวงหฺว่งเข้าไปในจวน

ในสายตาทองหวงหฺว่งแลเห็นเพียงผืนฟ้าสีดำ บางครั้งมีกิ่งไม้วาดผ่าน

* เมล็ดพันธุ์จำหน่าย ในที่นี้หมายถึงเมล็ดพันธุ์ที่ผ่านการพัฒนาปรับปรุงพันธุ์เพื่อให้มีความทนทานต่อโรคและสภาวะอากาศ สามารถให้ผลผลิตสูงโดยไม่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยภายนอก

สายตาของนางไป แต่เนื่องจากแสงสว่างเลือนราง จึงมองเห็นได้ไม่ชัด

ข้างหูได้ยินเสียงดังเอี้ยดฮึด ตี้อีชีวลักประตูบานหนึ่งและอุ้มนางเข้าไป

ภายในห้องมีได้จุดโคมไฟ มีเพียงความมืดมิด แต่เขาก็กลับสามารถวาง หวงหรั่งลงบนเตียงได้โดยไร้อุปสรรค จังหวะที่เขาปล่อยมือ หวงหรั่ง เหมือนขาดที่พึ่งพิง นางรู้สึกประหนึ่งตนเองจมลงสู่ความมืดมนอนธการ

สิ่งทีวนเวียนอยู่รอบกายล้วนเป็นภูตผีปีศาจน่าสะพรึง

ศีรษะเริ่มเจ็บแปลบอย่างรุนแรง นางรู้สึกว่ตนเองหายใจลำบาก ทว่า นางขยับตัวไม่ได้ แม้กระทั่งหายใจก็ยังหายใจไม่ออก

เคราะห์ดีที่จังหวะนี้เองแสงเทียนก็สว่างขึ้น ลามเลียความมืดมน จนกลายเป็นโพรงขนาดใหญ่ หวงหรั่งโผล่อก เงามูตผีปีศาจที่เรingersำอยู่ ข้างกายค่อยๆ เลือนหายไป ความเจ็บแปลบในศีรษะก็บรรเทาลงช้าๆ

หลังจากไม่ได้เห็นแสงอาทิตย์มาเป็นเวลาสิบปี นางก็เริ่มหวาดกลัว ความมืด

ตี้อีชีวมิได้สนใจนางอีก เดินเข้าไปในห้องด้านข้าง ครู่หนึ่งก็ออกมา อีกครั้ง เขาถอดชุดเข้ารูปสืดำตัวนั้นออกแล้วสวมเพียงเสื้อตัวในสีขาว ราวหิมะ เขาเดินมายังหน้าต่าง มองดูหวงหรั่ง คิ้วขมวดเข้าด้วยกัน

หวงหรั่งพิศมอเขาอย่างละเอียด จึงพบว่าอันที่จริงเขามีรูปโฉมหล่อเหลาเอการ คิ้วกระเป๋เฉียงชี้ไปยังจอมผม สันจมูกสูงโด่ง แค่ววดตาเฉียบคมเกินไป ริมฝีปากคู่นั้นก็บางเกินไป คนเช่นนี้ดูไปแล้วมีนาเข้าใกล้นักชวนให้คนเกิดความหวั่นเกรงได้ง่าย

หวงหรั่งนอนหงายอยู่บนเตียง ได้แต่ปล่อยยให้เขาพินิจพิจารณาเช่นนั้น

ตั๊อชีวมองดูอยู่นานสองนาน จู่ๆ ก็อุ้มนางขึ้นมาแล้วพาไปยังห้องด้านข้าง หวงหรั่งถึงได้พบว่าในห้องด้านข้างมีถังอาบน้ำอยู่ ที่แท้เป็นสถานที่อาบน้ำ

...สถานที่อาบน้ำ! เช่นนั้นเขาพาข้ามาที่นี่เพื่ออันใด หวงหรั่งตื่นตระหนก

ตั๊อชีวตอบข้อกังขาของนางอย่างรวดเร็ว เขาวางหวงหรั่งลงไปถึงอาบน้ำ ลังเลเล็กน้อย แต่สุดท้ายยังคงยื่นมือมาเปลี่ยนอารมณ์ของนาง

เอาเถิด

หวงหรั่งไม่แม้แต่จะกะพริบตาสักครั้งด้วยซ้ำ ความจริงแล้วเรื่องแค่นี้ไม่เห็นจะมีอะไรน่ากลัว เพราะเรื่องที่น่ากลัวจริงๆ กำลังจะเกิดขึ้นกับนางอยู่แล้ว เทียบกับการมีสภาพเหมือนคนตายที่ยังหายใจอยู่ แค่ถูกบุรุษผู้หนึ่งล่วงเกินในระยะประชิดนับเป็นอะไรเล่า

ตั๊อชีวเป็นบุรุษ ยามเผชิญหน้ากับสตรีที่เคยปฏิเสธตนอย่างตรงไปตรงมาเมื่อร้อยกว่าปีก่อน ไม่ว่าเขาจะทำอะไรล้วนไม่น่าประหลาดใจทั้งสิ้น ส่วนหวงหรั่งเองก็ไม่มีทางเลือกอื่น

ตั๊อชีวเปลี่ยนอารมณ์ของนางออก ผิวพรรณของนางเผยออกมาที่ละซุน* เนื่องจากสายตาของนางจำกัดอยู่แค่ระยะแคบ นางจึงไม่เห็นสีหน้าของเขา ได้แต่ยอมรับทุกอย่างนี้ จากนั้นตั๊อชีวก็เริ่มอาบน้ำให้นาง

ถังอาบน้ำใบนี้น่าจะเป็นของวิเศษอีกชิ้นเช่นกัน ตั๊อชีวแค่ใช้มือทำมูทรา น้ำร้อนก็ไหลออกมาเอง ท่วมไหลทั้งสองข้างของนาง ความร้อนกำลังพอเหมาะ

เฮ้อ หากไปรยกลีบบุปผาลงไปสักหน่อย ผสมน้ำมันหอมลงไปสักนิด

* ซุน เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบกับความยาวประมาณ 1 นิ้ว

จะพิเศษสักเพียงใด สมัยก่อนนางมักจะผสมน้ำมันหอมลงในน้ำสำหรับอาบ จนหอมฟุ้งไปทั้งสระ จากนั้นก็สวมเสื้อผ้าโปร่งบาง ยืนเปลยันท่าออกมา จนพ่นน้ำเพื่อยั่วชวนเซี่ยหงเฉิน

เซี่ยหงเฉิน ฮ่าๆ เซี่ยหงเฉิน

หวงหฺว่งไม่อยากที่จะคิดถึงชื่อนี้อีกแล้ว แต่มันยังคงผุดขึ้นมาในใจ เป็นครั้งคราว

ตลอดสิบปีเนืองตะโกนเรียกชื่อนี้ในใจนับครั้งไม่ถ้วน ทุกครั้งที่รำรังขอความช่วยเหลือล้วนต้องผิดหวัง

ถึงอาบนํ้าของตี่อี้ชิวไม่มีกลิ่นบุปผา ทั้งยังไม่มีน้ำมันหอม

แต่นำนั่นกลับอบอวลกลิ่น เพื่อความอบอุ่นอันเล็กน้อยนี้ หวงหฺว่งคิดว่าตนเองยอมแลกกับทุกสิ่ง มือของตี่อี้ชิวถูลาดไหล่นาง ท้องนิวของเขายาบกร้าน บาดผิวจนนางรู้สึกเจ็บ

สายตาของหวงหฺว่งหลุบลงมองดูน้ำ

ผ่านไปครู่หนึ่งนางก็เห็นน้ำค่อยๆ...เปลี่ยนเป็นสีดำ

ใช่แล้ว น้ำที่เดิมทีใสกระจ่างได้แปรเปลี่ยนเป็นสีดำขุ่นสกปรกทั้งถึง
ไม่ ไม่ใช่สีน้ำที่สกปรก

ห้วงสมองของหวงหฺว่งเกิดเสียงดังอึงอล ทุกสิ่งสับสนปั่นป่วนไปหมด... นางถูกขังอยู่ในห้องลักกลางเขาลึกของสำนักเซียนอวิ๋นหฺมาเป็นเวลาสิบปีเต็ม กลางเขาลึกแห่งนั้นมีฝุ่นดินและหยากไย่ทับถมอยู่ไม่รู้กี่ชั้น อีกทั้งนางไม่ได้อาบนํ้ามาสิบปีแล้ว

ข้านี่มัน...

น้ำถึงแรกถูกเททิ้งไปอย่างรวดเร็ว

น้ำถึงที่สองก็เริ่มดำขุ่น ตี่อี้ชิวใช้มือถูราบดินชั้นแล้วชั้นเล่าออกจาก

ร่างกายนาง...

หวงหรงไม่อยากมองอีกแล้วจริงๆ

นางป็นฝ่ายจากการเป็นภูตดินตัวน้อยที่ชาติกำเนิดต่ำต้อยจนถึงตำแหน่งฮุนยิ่ประมุขสำนักเซียนอันดับหนึ่ง มีหน้ามีตามาร้อยกว่าปี

แต่ร้อยกว่าปีให้หลังนางตกอยู่ในเงื้อมมือของบุรุษที่เคยรักใคร่ชอบพอนาง ทว่าถูกนางปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย และเขากำลังถูตัวให้นางจนน้ำในถังดำไปแล้วห้าถัง

ตลอดเวลาสิบปีความคิดจิตใจของหวงหรงมีแต่ความโกรธแค้นแค้นเพียงชั่วขณะนี้นี่นางอับอายและโมโหแทบตาย

2

เกล้าผวง

หลังอาบน้ำไปห้าถึง ในที่สุดตีสี่ขวกก็อุ้มหวงหรั่งออกมา ต่อจากนั้น เขาก็มีท่าทางลำบากใจเหลือหลาย ค้นหาในห้องอยู่นาน เห็นได้ชัดว่า ไม่มีเสื้อผ้าที่หวงหรั่งสามารถสวมใส่ได้

สุดท้ายเขาก็ค้นเสื้อตัวในของตนเองออกมาชุดหนึ่งและสวมให้นาง หวงหรั่งไม่ถือสาแล้วจริงๆ ตอนนี้ต่อไปให้ตีสี่ขวกหยอกเย้านาง ข่มเหงนางอย่างไรล้วนไม่สำคัญอีกต่อไป เพราะตอนนี้ศักดิ์ศรีของนาง ถูกนำห้าถึงนั้นชะล้างไปจนไม่เหลือแล้ว

ตีสี่ขวกอุ้มนางไปวางบนเตียงอีกครั้งและเริ่มเช็ดผมให้นาง

เส้นผมของหวงหรั่งทั้งดำขลับและเงางาม นุ่มลื่นดุจเส้นไหม แต่ก่อนนางมักออกดื้อนให้เชยหงเงินเช็ดผมให้นางบ่อยครั้ง ปล่อยให้เรือนผมยาวสีดำของตนพันพัวอยู่ระหว่างนิ้วมือเขา

เชยหงเงิน...หวงหรั่งจมสู่ห้วงความทรงจำ เรื่องในวันวานช่างฉีกทิ้ง

หัวใจ

ในที่สุดตีสี่ชีวิตก็เซ็ดผมให้นางจนเกือบเสร็จแล้ว เขาพาดเรือนผมยาวของนางไว้กับหัวเตียง ลากอ่างไฟเข้ามาอบผมนางให้แห้ง จากนั้นเขาก็นั่งลงตรงขอบเตียง ถอดเสื้อออกครึ่งหนึ่ง ล้างขูดแผลที่หัวไหล่

ตรงกระดูกกุญแจ* ของเขายังมีปลิงพิษตัวหนึ่งเกาะอยู่! นี่คือนกหนึ่งในฤดู** เวทพิทักษ์เขาของสำนักเซียนอวิ๋น เมื่อเข้าสู่ร่างกายจะวางไข่ทันที มีเพียงคุณกินเลือดคน ทว่ายังมีพิษร้ายแรง หากไม่ได้รับยาถอนพิษคนทั่วไปจะสลายกลายเป็นน้ำเลือดภายในสิบสองชั่วโมง***

หวงหฺวางตกใจ ทว่าตอนที่ตีสี่ชีวิตดึงปลิงดูดเลือดตัวนี้ออกมามันกลับตายเสียแล้ว

เจ้าสิ่งนี้มีพลังชีวิตแข็งแกร่งยิ่ง วิธีการทั่วไปยากจะฆ่ามันให้ตายได้ หวงหฺวางเหลือบมองหัวไหล่ของตีสี่ชีวิตอย่างอดไม่ได้ หัวไหล่เขาเป็นสีดำคล้ำ ลักษณะเหมือนถูกพิษ ทว่าเขาเพียงกดเบาๆ ลงบนบาดแผลสีดำคล้ำเหล่านั้นก็ค่อยๆ สลายหายไปอย่างช้าๆ รวากับพิษถูกดูดเข้าไป จากนั้นเขาก็กลับไปเป็นปกติทุกอย่าง

ร่างกายของคนผู้นี้ประหลาดยิ่งนัก

หวงหฺวางบังเกิดความฉงนในใจ แต่ก็แค่ฉงนเท่านั้น ด้วยสภาพของนางในตอนนี้อย่างมีปัญญาไปสนใจร่างกายของผู้อื่นได้อย่างไร

รอจนผมของนางถูกความร้อนอบจนแห้ง ตีสี่ชีวิตก็ประคองนางให้นอนลง หวงหฺวางรู้สึกโล่งสบายไปทั้งร่าง พอขบคิดดูแล้วน่าจะเป็นเพราะเพิ่งอาบน้ำร้อนมาห้าถึงนั่นเอง

* กระดูกกุญแจ คือกระดูกไหปลาร้า

** ฤดู เป็นสัตว์พิษตามความเชื่อของจีนที่ถูกเพาะเลี้ยงขึ้นด้วยวิธีการพิเศษ บ้างก็ว่าเป็นการเอาสัตว์มีพิษหลายชนิดมาขังรวมกันเพื่อให้สัตว์เหล่านั้นกินกันเองจนเหลือตัวสุดท้ายที่รอด การใช้ภูมิกะเกี่ยวกับอาคมและไสยศาสตร์

*** ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณสองชั่วโมง

...ช่างเกิด อย่าคิดถึงการอาบนํ้ามันอีกเลย

นางเพิ่งจะเอนกายลง ตีชีวิตพลันยันกายขึ้น ก่อนจะโน้มลงมา

นี่...เอาเถิด ตามสบาย ท่านพอใจก็พอ หวงหรั่งจ้องลายปักบนเพดานเตียง ไม่คิดถึงชะตากรรมอันเลวร้ายที่กำลังจะมาเยือน มีอะไรน่ากลัวกันเล่า ในอดีตเพื่อยั่ววนเซี่ยหงเงิน มีเรื่องใดบ้างที่ข้าไม่เคยทำสำหรับท่าน...ข้าจะถือเสียว่าถูกสุนัขกัดก็แล้วกัน

หวงหรั่งพยายามทำให้ตนเองไม่รู้สึกรู้สากับสิ่งใด

ตีชีวิตยื่นมือออกมา เหน็บชายผ้าห่มด้านหนึ่งให้นาง ก่อนจะเอนกายกลับลงไปตามเดิม

...หืม?

หวงหรั่งเริ่มนับเส้นด้ายผ้าม่านด้านบนของเตียง พยายามจะรู้ให้ได้ว่าพวกมันตัดกันไปมาจนเกิดรูทั้งหมดกี่รู

ช่างหูได้ยินเสียงลมหายใจของตีชีวิต แรกเริ่มแผ่วเบา จากนั้นก็ค่อยๆ หายใจลึกขึ้น สุดท้ายก็แผ่วเบาลงอีกซ้ำๆ หวงหรั่งนับลมหายใจเข้าออกของเขา จู่ๆ ก็นึกขึ้นว่าร้อยละเก้าสิบให้หลังนางนอนอยู่ข้างกายบุรุษอีกคน

ทว่านี่มิใช่เรื่องที่นางใส่ใจอีกต่อไปแล้ว

นางหลับตาลง อยากจะพักสลายตา แต่ความมืดมิดจู่โจมเข้ามาอย่างฉับพลันทันใด

ในห้วงสมอคล้ายมีเสียงร่ำร้องอย่างสิ้นหวังของคนนับพันนับหมื่น นางย้อนกลับไปในห้องลับนั้นอีกครั้ง ผู้คนนับไม่ถ้วนที่ถูกลงทัณฑ์เช่นเดียวกับนางยืนอยู่เจียบๆ ทุกคนต่างมองหน้ากันด้วยแวตาว่างเปล่า ใบหน้า

แข่งที่

สถานที่แห่งนั้นไม่เห็นแสงอาทิตย์ช่วงกาล มีเพียงประกายแสงจาก ยันต์ของข่ายอาคมกะพริบเบาๆ เป็นครั้งคราว

นางได้ยินเสียงสบสวดดังขึ้นคราหนึ่ง เสียงนี้ฟังดูไพเราะเหลือเกิน ยามอยู่ในห้องลับที่เงียบสงัดแห่งนี้ หวงหรั่งตั้งใจฟังอยู่นานสองนาน จนกระทั่งหนูตัวหนึ่งลากเอาหูโซกเลือดข้างหนึ่งวิ่งผ่านหน้านางไป

ที่แท่นเป็นเสียงหนูกัดแทะหูสหายร่วมชะตากรรมของนางนั่นเอง หวงหรั่งลืมตา นับเส้นด้ายของม่านผ้าโปร่งอีกครั้ง

ราตรียาวนานไม่สิ้นสุด แสงเทียนนอกม่านค่อยๆ ริบหรี่ หวงหรั่ง เริ่มลนลาน หากแสงเทียนดับไป ในห้องก็จะเหลือเพียงความมืด เคราะห์ดีที่ ก่อนเทียนไขจะเผาไหม้จนหมดสิ้น ท้องฟ้าก็เริ่มปรากฏแสงสว่างแล้ว

คล้ายเมล็ดงาขาวซักรอบหนึ่งถูกผสมลงในความมืดมิด ทั้งสว่างและมืด ในเวลาเดียวกัน เมื่อเมล็ดงาขาวซักรอบนี้ค่อยๆ เข้มข้นขึ้น แสงแรกของวัน ก็ส่องทะลุม่านเตียงเข้ามา

หวงหรั่งโผล่อก ตีอืขีวข้างกายก็ตื่นแล้ว ยามที่เข่าเพิ่งตื่น ปลายนิ้ว สัมผัสถูกหวงหรั่งที่อยู่ข้างกาย เขาสะดุ้งและลุกขึ้นทันใด ครั้นเห็น คนข้างกายชัดเจนก็เหมือนเพิ่งจดจำนางได้

เขาลุกขึ้นและลงจากเตียง หวงหรั่งได้ยินเพียงเสียงดังสบสวด เขา น่าจะกำลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่นานนักเขาก็เห็นบชายผ้าห่มให้หวงหรั่ง อีกครั้งพลางพูดขึ้น

"วันนี้เจ้าอยู่ในห้อง ข้าจะให้คนเร่งตัดเสื้อผ้าให้เจ้า"

นี่เป็นครั้งแรกที่หวงหรั่งได้ยินเขาพูด

...แน่นอนว่าเร็วกว่าปีก่อนพวกเขาต้องเคยสนทนากันอยู่แล้ว

เพียงแต่กาลเวลาไม่หยุดนิ่ง ล่วงผ่านไปตุจกระแสน้ำไหล คนและเรื่องราว เล็กน้อยเหล่านั้นนานลืมนานแล้ว

เสียงของตีสี่ชิวใสกังวาน น้ำเสียงกลับฟังเหมือนเป็นคำสั่ง แต่ละถ้อยคำล้วนกดดันผู้อื่น ไม่ยอมให้ผู้ใดกังขา หวงหรั่งมีอาจโต้แย้งเขา ได้อยู่แล้ว จะให้ทำอะไรเล่า ย่อมได้แต่ตามใจเขาเท่านั้น

ตีสี่ชิวเปิดประตูและออกไป ช้างนอกมีเสียงใครก็ไม่รู้ลอยเข้ามา ทักทายเขาอย่างเคารพนบนอบ

หวงหรั่งไม่ได้ยินเสียงตอบรับของเขา หรือบางทีเขาอาจไม่ได้ตอบ ก็จริง ร้อยกว่าปีก่อนราชสำนักยังไม่มีบาร์มีและความน่าเชื่อถือใดๆ ใน สำนักเขียน แต่ภายในเวลาร้อยกว่าปีกรมซื้อเทียนได้กลายเป็นหน่วยงาน ที่ยิ่งใหญ่แห่งหนึ่ง ต่อให้เป็นสำนักเขียนอวิชาก็จำต้องใส่ใจคู่ต่อสู้ผู้นี้

แล้วตีสี่ชิวที่เป็นถึงเจ้ากรมซื้อเทียนจะเป็นคนที่รับมือง่ายๆ ได้อย่างไร

หวงหรั่งจับจ้องเพดานเตียงต่อไป พอตีสี่ชิวจากไปโลกเล็กๆ ใบนี้ ก็เหมือนจะเงียบงันลง

อันที่จริงนางไม่กลัวการเฝ้ารอคอย สิบปีในห้องลับทำให้เวลาเหมือน ดั่งขึ้นสนิม ติดชะงักอยู่ที่เดิมมีอาจเดินต่อไปได้ ทว่าสถานการณ์ในตอนนี ติขึ้นมากแล้ว นางได้นอนอยู่บนเตียงนุ่มสบายด้วยเนื้อตัวสะอาดสะอ้าน มีผ้าห่มผืนหนาอบอุ่นคลุมกาย

ในห้องจุดอ่างไฟไว้ ทำให้ลมหนาวที่เล็ดลอดเข้ามาลดความน่ากลัวลง กลายเป็นความอบอุ่นอ่อนโยน

นางรอให้เวลาเดินผ่านไป สามารถสัมผัสแสงอาทิตย์เสี้ยวหนึ่ง ที่ส่องผ่านม่านเข้ามาได้อย่างไม่คาดคิด!

วันนี้ช่างเป็นวันที่งดงามที่สุดวันหนึ่งจริงๆ หวงหรั่งคิดเสียบๆ

กรมชื้อเทียน

ตี้ฮิวเดินไปเรื่อยๆ จนถึงกองวิหคเพลิง จากนั้นก็เข้าไปในห้องประชุม
ของเขา

ผู้ช่วยกองวิหคเพลิงจูเซียงรุตมาถึง แม้นางจะเป็นสตรี แต่กลับ
สวมเสื้อตัวสั้นกับกางเกงผ้าเนื้อหยาบสีแดง แขนเสื้อถลกขึ้นมาถึงข้อศอก
ท่วงท่าเหมือนบุรุษ นางทำสิ่งใดแล้วคล่องว่องไว ทั้งยังเฉลียวฉลาดมากด้วย
ไหวพริบ เป็นผู้ช่วยคนสำคัญของตี้ฮิว

นางยื่นรอกคำสั่งอยู่ด้านขวามือ มิได้ส่งเสียงรบกวนตี้ฮิวอย่างรู้ใจ
ผู้เป็นเจ้านาย

ตี้ฮิวกางกระดาษและชี้แห่งถ่านวาดภาพ

เขาเปี่ยมด้วยความคิดแปลกใหม่ วัดถุเวทและของวิเศษหลายชิ้น
ในกรมชื้อเทียนล้วนมาจากฝีมือเขา ทุกครั้งยามเขาหลอมวัดถุเวทชิ้นใหม่
จูเซียงจะวาดแบบร่างไว้หลายๆ แผ่นและส่งต่อให้ศิษย์ในกองศึกษาดู

หากของสิ่งนี้เป็นที่ต้องการจึงจะหลอมออกมาจำนวนมาก

วันนี้ตี้ฮิวก็วาดภาพอย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นเดิม

จูเซียงรอกพักหนึ่ง ในที่สุดตี้ฮิวก็ยื่นแบบร่างให้นาง "เร่งทำทันทีและ
ส่งมาให้ข้า"

วันนี้รับเป็นพิเศษเชียว จูเซียงรับแบบร่างไป มองแค่คราเดียว
ก็ตกตะลึง แบบร่างมีหลายแผ่น ในนั้นล้วนเป็น...เครื่องแต่งกายของสตรี
ตั้งแต่แถบผ้ารัดอกไปจนถึงกระโปรงชั้นใน จากนั้นก็เป็นกระโปรง เสื้อนอก
ชุดคลุมกันลมตัวหนา สายรัดเอว รองเท้า...

วัสดุ สีลัน ทักษะการปักลายล้วนเขียนกำกับไว้อย่างชัดเจน
รายละเอียดของขนาด ความกว้างของไหล่ รอบอก รอบเอว รอบสะโพก

ไม่ตกหล่นแม้แต่จุดเดียว

นี่มัน...

จุเซียงไม่เข้าใจ แต่ในเมื่อเจ้ากรรมสั่งมาย่อมต้องมีเหตุผล นางเองก็ไม่ถามให้มากความ ความยอดเยี่ยมของผู้ได้บังคับบัญชามักจะสะท้อนออกมาจากการปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างล้ำเลิศ!

ด้วยเหตุนี้ศิษย์กองวิหคเพลิงของกรมซื้อเทียนจึงเริ่มตัดเย็บชุดกระโปรงชุดนี้กันตั้งแต่เช้าตรู่ ชุดกระโปรงนี้สลับซับซ้อนทีเดียว ไข่มุก นูปลาถัก เชือกผูก พู่ระย้า ขนจิ้งจอกที่ประดับคอเสื้อ กอปรกับงานปักที่ละเอียด ทำให้ทุกคนต้องแบ่งงานกันทำ ยุ่งวุ่นวายอยู่ครึ่งค่อนวัน

เจ้ากรรมซื้อเทียนเองก็มีได้อยู่นิ่งเฉย เขากับกลายซ่อนบนกระโปรงชั้นนอกด้วยตนเอง

สายตาของศิษย์กองวิหคเพลิงทั้งกองเต็มไปด้วยความฉงนสงสัย แต่ไม่มีใครกล้าถาม

...ผู้ใดจะกล้ายุ่งเรื่องของเขากันเล่า

เวลาหนึ่งวันสำหรับหวงหรั่งแล้วผ่านไปไวอย่างแท้จริง

ความรู้ที่นางมีต่อวันเวลาได้บกพร่องไปนานแล้ว นางลืมตาและมองเห็นแสงอาทิตย์ขยับเคลื่อนเลื่อนหายไปอย่างช้าๆ แสงอาทิตย์สูญเสียบรรยากาศของไป ค่อยๆ กลายเป็นขีดขาว ระหว่างนั้นมีคนเข้ามาในห้อง แต่กลับไม่กล้าเลิกม่านออกดู ดังนั้นหวงหรั่งย่อมมองไม่เห็นว่าเป็นใคร รู้เพียงว่าคนผู้นั้นเต็มถ่านไยเงิน* ลงในอ่างไฟเล็กน้อย ก่อนจะถอยออกไปโดยไว

* ถ่านไยเงิน เป็นถ่านชั้นดีที่เวลาจุดจะไม่มีควัน ดับยาก

ทว่าเพียงการเคลื่อนไหวเล็กน้อยนี้ก็เพียงพอให้นางตื่นตื่นยินดีอยู่นาน
ความตื่นตื่นยินดีเล็กน้อยนี้ทำให้นางสามารถเฝ้ารอคอยอย่างนิ่งสงบต่อไปได้

ยามประตูกถูกผลักเข้ามาอีกครั้ง หวงหรั่งจดจำเสียงฝีเท้านั้นได้

เป็นตีสี่จริงๆ เขาเดินมายังข้างเตียงและเลิกม่านเตียงขึ้น หวงหรั่ง
รู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่งยกไหล่มาขึ้นมาจากนั้นนางก็ลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว
ตีสี่ขมิเพียงกลับมา ทว่ายังนำเอาชุดกระโปรงของนางกลับมาด้วย

หวงหรั่งรู้สึกว่าการมซื้อเทียนแห่งนี้ความสามารถยอดเยี่ยม
อย่างแท้จริง

ตีสี่ขมิถอดเสื้อตัวในของนางออกและเริ่มผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ให้นาง
หวงหรั่งจึงได้มองเห็นเขาในวันนี้ เขาสวมหมวกขุนนางสีดำบนศีรษะ
บนหมวกปักดินทองลายปีกคู่ที่สยายออก บนร่างสวมชุดขุนนางสีม่วง
เอวคาดเข็มขัดหยก ข้างใต้ห้อยถุงมัจฉาทอง* เขาสวมรองเท้าขุนนางสีดำ
เป็นรองเท้าหุ้มแข้งประดับลายทอง เนื่องจากข้างนอกอากาศหนาว เขาจึง
คลุมกายด้วยเสื้อขนสัตว์แบบบางสีดำ

เสื้อผ้าอาภรณ์เช่นนี้ กอปรกับเครื่องหน้าคมคาย ทำให้เขาดูสูงส่งยิ่ง
เห็นได้ชัดว่ามีอาจเข้าใกล้โดยง่าย

หวงหรั่งประเมินรูปโฉมของคนผู้นี้เสร็จและปล่อยให้ตีสี่ขมิ
สวมเสื้อผ้าให้นาง เริ่มจากแถบผ้ารัดอกที่แนบชิดร่างกายของสตรีมากที่สุด
ข้างในเป็นบุยุผ้าย ตรงกลางเป็นผ้าตัวน ข้างนอกเป็นผ้าโปร่ง

แถบผ้ารัดอกเช่นนี้ทำเอาหวงหรั่งรู้สึกว้าวุ่นในใจ...มากมายหลายชั้น
เช่นนี้จะไม่ทำให้ข้าดูอ้วนหรือ

* ถุงมัจฉาทอง เป็นเครื่องประดับที่ใช้บ่งบอฐานะและเป็นหลักฐานยืนยันตัวขุนนาง ภายในเป็นยันต์มัจฉา
ที่ทากจากไม้หรือหลอมจากโลหะ แกะสลักชื่อ ตำแหน่ง และหน่วยงานที่สังกัด เริ่มใช้มาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง
รูปแบบและสีสันมีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน โดยถุงมัจฉาทองจะได้เฉพาะขุนนางชั้นสามลงมา ส่วนถุงมัจฉาเงินใช้กับ
ขุนนางชั้นสี่ขึ้นไป

แน่นอนว่าตี๋ฮิวไม่ล่วงรู้ความคิดในใจหวงหรั่ง เพียงก้มหน้าก้มตา
สวมถุงเท้ารองเท้าให้นาง เขาประคองเท้านางขึ้นมา ดวงตาไม่วอกแว็ก
มือไม้หนึ่ง เขาเป็นว่าสิ่งที่ไม่ควรมองล้วนไม่มองสังเกต สิ่งที่ไม่ควรจับ
ล้วนไม่จับสังเกต

หวงหรั่งนั่งตรงขอบเตียง บางครายังถูกเขาอุ้มขึ้นมา ดึงกางเกงตัวใน
ที่บางดูจึกจกจั่น

เขินอายหรือ ข้าไม่รู้สักอะไรสักนิด ไม่ได้เขินอายสักหน่อย ही
ตี๋ฮิวสวมเสื้อผ้าให้นางจนเสร็จอย่างว่องไว จากนั้นก็อุ้มนางไปนั่ง
หน้าคั่นช่องสำริด

หวงหรั่งได้เห็นตนเองอีกครั้งในสิบปีให้หลัง เรือนผมสีดำของนาง
ที่แผ่สยายยังคงนุ่มสลวยเงางาม ชุดกระโปรงสีทองอ่อนขับเน้นผิวพรรณ
ของนางให้เป็นสีขาวราวน้ำนม คอชุดประดับด้วยขนจิ้งจอกหิมะอย่างประณีต
หัวไหล่มีบุปผาแพรวเย็บติดสองดอก ใจกลางบุปผายังประดับด้วยไข่มุก ส่วน
กลีบดอกใช้ด้ายทองเย็บอย่างแน่นหนา

ดวงหน้านางดูเล็กลงกว่าเดิม แต่แข็งทื่อจนดูปราศจากชีวิต ตี๋ฮิว
สาธยายให้นางราวกับนางเป็นตุ๊กตาตัวหนึ่ง

เดิมทีผมยาวของนางเรียบลื่นยิ่ง แต่ยามสาธกกลับติดหัว
ตี๋ฮิวรีบก้มลงมอง หวงหรั่งย่อมรู้นั่นคือสิ่งใด...บนกระหม่อมนาง
มีเข็มทองปักเข้ามาในกะโหลกสองเล่ม และยามนี้ที่หัวก็กระทบกับปลายเข็ม
ที่ไผ่ล้อยู่ด้านนอก

จากนั้นตี๋ฮิวก็เตะปลายเข็มนั้นอย่างแผ่วเบา สาธกอย่างเบาเมื่อ
กว่าเดิม

เขาน่าจะอยากเกล้ามวยให้นาง หวงหรั่งเองก็ตั้งตารอคอยอย่างยิ่ง...

เจ้ากรรมชื้อเทียนผู้นี้เกล้ามวยเป็นด้วยหรือ

ในคันท่องสำริด ได้ทำเจ้ากรรมข้างหลังนางประเดี้ยวเกล้ามวยผมนาง
จนกลายเป็นรังไก่อ่ ประเดี้ยวมัดจนกลายเป็นรังนก

อาจารย์ชิวยุ่งง่วนอยู่ครึ่งชั่วยาม ในที่สุดก็ตามสาวใช้คนหนึ่งมา
เกล้ามวยกันหอยให้หวงหรั่ง

ไม่มีเครื่องประดับศึระชะ ทว่ามือของอาจารย์ชิวนั้นล้ำเลิศที่สุด
ในกรรมชื้อเทียน เขาหาสายรัดเอวเส้นหนึ่งที่ทอจากเส้นไหมใยน้ำแข็งมา
ผูกมันเข้ากับเส้นผมของหวงหรั่ง แถบผ้าไหมมีลวดลายอยู่ พอจะพินฟู
สง่าราศีในวันวานให้นางได้หลายส่วน

เพียงแต่ใบหน้านางซีดเซียวเกินไป ริมฝีปากก็ขาดสีสัน

นางมองดูสตรีในคันท่อง สตรีในคันท่องก็มองตอบนาง สองฝ่าย
ต่างมีใบหน้าแข็งทื่อ แววตาว่างเปล่า แค่ว่าเพียงร่ายกว่าปีความหรรษาเลิศล้ำ
ของนางก็โรยราจางหายไปโดยมิทันได้ตั้งตัวจริง ๆ

รอกจนแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย ตี้อีชีวกก็ไล่สาวใช้ที่เป็นเหมือนหุ่นออกไป
จากนั้นก็สวมชุดคลุมกันลมตัวหนาและผูกสายให้หวงหรั่ง ก่อนจะอุ้มนาง
ออกจากประตู

หวงหรั่งพลันมองเห็นลานเรือนในยามเย็น ความคิดในใจทั้งหมด
ถูกโยนออกไปจนหมดสิ้น

ที่นั่นคือกองเสวียนอยู่ ผู้คนที่สัจจรไปมาล้วนเป็นศิษย์ที่มาศึกษาเล่าเรียน
ในกรรมชื้อเทียน ตี้อีชีวกอุ้มหวงหรั่งที่แต่งตัวเต็มยศเดินตัดลานเรือน ย่อม
ดึงดูดสายตาผู้คนได้ไม่น้อย

ศิษย์ทั้งหลายแยกกันยืนริมทาง หอบตำราคัมภีร์นานาชนิดพลง

ค้อมศีรษะคารวะ พยายามรักษาท่าที่สงบนิ่งไว้

หวงหรั่งอิงซบอ้อมอกของตี่อืชีว แอบผ้าไหมบนศีรษะนางพลิวไหว
น้อยๆ ตามจังหวะก้าวเดินของเขา

ตี่อืชีวอุ้มหวงหรั่งมาจนถึงแปลงบุปผาแห่งหนึ่ง ในแปลงมีศิลา
ขนาดใหญ่ก้อนหนึ่ง บนนั้นเขียนคำสอนส่งเสริมการศึกษาด้วยลายมือ
ฉวัดเฉวียน

หวงหรั่งได้กลิ่นหอมอันคุ้นเคยมาแต่ไกล

เป็นกลิ่นยี่ไม้มั้ แต่ได้กลิ่นนางก็รู้แล้วว่านี่ปลูกไว้ที่ต้น

ตี่อืชีววางนางลงบนพื้นและเอ่ยว่า "ปีที่แล้วข้าซื้อเมล็ดพันธุ์กล้วยไม้
มาห่อหนึ่ง ว่ากันว่าเป็นเมล็ดพันธุ์ที่เจ้าปรับปรุงขึ้นเอง เพียงแค่ว่ามันเมล็ดไว้
ตรงนี้ได้มีได้ใส่ใจ แต่ดอกกลับค่อยๆ บานสะพรั่ง ทั้งยังมีระยะเวลาบานถึง
หนึ่งปี กลิ่นหอมเข้มข้น น้ำค้างบนบุปผาล้วนถูกเก็บมาเป็นน้ำมันหอม"

อ้อ สิ่งนั้นหรือ บานได้ไม่ถึงปี หิมะแรกของปีโปรยลงมาเมื่อใด
บุปผาก็จะโรยราเมื่อนั้น

หวงหรั่งคิดในใจเงิบๆ แปลกจริงๆ ความทรงจำของนางสับสน
มาหลายปีแล้ว แต่กลับยังจดจำระยะเวลาบานของกล้วยไม้นี้ได้

นางเอนพิงตี่อืชีว สายตามองเห็นเพียงลายปักละเอียดบนชุดขุนนาง
ของเขา มองไม่เห็นบุปผาอะไรทั้งสิ้น

ตี่อืชีวปล่อยให้นางเอนพิง มือขวาเริ่มปลดเสื้อชั้นสั้วสีดำของตนออก

เอ๊ะ?...หวงหรั่งมองดูเขาถอดชุดคลุมตัวนอกด้วยมือเดียวตาค้าง
นะ...นะ...นี่...แม้ท่านจะมีความชื่นชอบบางอย่างที่มีอาจบอกใครได้ แต่อยู่
ต่อหน้าผู้คน อยู่ท่ามกลางลมหนาวเสียดกระดูก กระทำเรื่องเช่นนั้น
ในแปลงบุปผา เกรงว่าจะเหลวไหลเกินไปแล้วกระมัง...

อีกทั้งกองเสวียนอยู่แห่งนี้ของท่านมีศิษย์มากมาย ท่านไม่กลัวใครจะมาเห็นเข้า สร้างความทรงจำอันเลวร้ายในวัยเยาว์ให้พวกเขาหรือ...

ภูม่านตาของหวงหรงหดเล็กลงจนแทบปลายเข็ม ตี้อชีวนูเสื้อขนสัตว์ลงบนพื้น จากนั้นก็ประคองนางให้นั่งลงบนนั้น

เอ่อ...

กลัวว้ไม่เบี่ยงหน้าไปอวบหนา ดอกก็บานสะพรั่งดงาม มีหลากหลายสีล้วนทั้งสีเหลือง สีแดง สีขาว...

กลัวว้ไม่ปลูกได้ดียิ่ง แม้มิอาจเทียบกับต้นที่นางปลูกเองกับมือได้ แต่นางเป็นภูตดิน ผู้อื่นปลูกได้ดีเพียงนี้ย่อมต้องทุ่มเทความคิดจิตใจไปมากแน่นอน คนอื่นไม่เข้าใจ แต่นางศึกษาเรื่องกลัวว้ไม่มาร้อยกว่าปีย่อมเข้าใจเป็นอย่างดี

"ชอบหรือไม่" ตี้อชีวนั่งลงข้างกายนาง กุมมือนางไว้ จับปลายนิ้วของนางไปสัมผัสใบอวบหนาและกลีบดอกสีล้วนดูขนาดเหล่านั้น

ความจริงแล้วก็มีอาจพูดว่าชอบได้ ในฐานะภูตดินที่ชื่นชอบการปรับปรุงพันธุ์พืชเป็นชีวิตจิตใจ หวงหรงพบเจอบุปผาที่ดงามมามากเหลือเกิน จะว่าไปแล้วกลัวว้ก็เป็นเพียงบุปผาพันธุ์หนึ่งเท่านั้นโลกภายนอกเล่าลือกันว่านางขึ้นชอบกลัวว้ เหตุผลเพียงเพราะ...

เชี่ยหงเงินขึ้นชอบกลัวว้

ด้วยเหตุนี้นางจึงทุ่มเทเวลาร้อยกว่าปีเพาะเลี้ยงกลัวว้ให้สายพันธุ์ดัดแปลงขึ้นนับไม่ถ้วน บุปผาเหล่านี้ไม่ต้องนำไปสกัด แค่อยึดกอบของมันก็สามารนำไปทำเครื่องหอมได้

ไม่รู้ว่าตอนนี้ใครเป็นคนดูแลบุปผาในสำนักเซียนอวี้หูเหล่านั้น

"เจ้าหายตัวไปสิบปี โลกนี้ยากนักที่จะหาซื้อเมล็ดพันธุ์ที่เจ้าเป็น

ผู้ปรับปรุงตัวเอง" เสียงของเขาแผ่วเบายิ่ง คล้ายปะปนอยู่ท่ามกลาง
สายลมหนาว

อันที่จริงตลอดร้อยละปีที่แต่งเข้าสำนักเขียน ตัวนางมิได้ปรับปรุง
เมล็ดพันธุ์บุญพืชและสมุนไพรมานแล้ว สิ่งที่นางศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่
ล้วนเป็นบุปผา ดงงามก็จริง แต่ถ้าจะกล่าวถึงประโยชน์ใช้สอย อย่างไร
ก็น้อยนิดยิ่งนัก ชาวบ้านที่ใดจะต้องการเล่า

หวงหรั่งครุ่นคิดเจียบๆ ในใจ

"เจ้ากรรม" รองเจ้ากรรมหลี่ลู่เดินเข้ามา เขาสวมชุดคลุมสีแดงเข้ม
คลุมทับด้วยชุดคลุมตัวใหญ่ แม้จะฝ้ายผอม แต่ก็กระฉับกระเฉง
"กองพลค์ขาวจับสายลับคนหนึ่งได้ในเมืองชั้นใน กำลังสอบสวนขอรับ
อาจเป็นคนของสำนักเขียนอวี๋หู่"

สำนักเขียนอวี๋หู่?

คำพูดนี้ดึงดูดความสนใจของหวงหรั่ง ตี๋อี่ชีวกกลับกระชับ
ชุดคลุมกันลมให้นางพลางเอ่ยว่า "เจ้าชมบุปผาอยู่ที่นี่ก่อน คำหน้อย
ข้าจะมารับเจ้า"

กล่าวจบตี๋อี่ชีวกก็จัดชายกระบี่โปรงของนางให้เรียบร้อย ปล่อยให้นาง
นั่งพิงศิลาก้อนใหญ่กลางแปลงบุปผาแล้วหันกายจากไป แน่นนอนว่าหลี่ลู่
ก็ตามเขาไปด้วย

หวงหรั่งนั่งอยู่ท่ามกลางบุปผาเพียงลำพัง นอกแปลงบุปผามีศิษย์
วิ่งเล่นหยอกเย้ากันผ่านมาเป็นครั้งคราว แต่ไม่มีใครสักคนเดินมาทางนี้
เลื้อยขนสัตว์ที่ตี๋อี่ชีวปลูกบนพื้นกล่าวได้ว่าเป็นการวาดเขตแดนหวงห้าม
ผืนหนึ่ง เด็กกึ่งโตหลายคนในชุดคลุมบัณฑิตสีน้ำเงินที่อยู่นอกแปลงบุปผา
ได้แต่ลอบมองนาง

"เป็นแม่นางคนหนึ่ง มีชีวิตกระมัง" มีคนกระซิบเสียงค่อย

"เหลวไหล แน่نونว่าต้องไม่ใช่อยู่แล้ว! เจ้าเคยเห็นคนตัวเป็นๆ
ทั้งดงามเพียงนี้ด้วยหรือ" เด็กอีกคนแย้ง

อืม อายุยังน้อย แต่ช่างรู้จักเจรจาจริงๆ

ครอโยภา

3

เก้าอี้ล่อเงิน

กองพยัคฆ์ขาว

ตีสี่ชีวิตตามหลี่ลู่เข้าไปในคุกใต้ดิน มองคราเดียวก็เห็นสายลับ
ที่ถูกล่ามอยู่กับผนัง

หลายปีก่อนสำนักเซียนอวิ้นหาได้เห็นกรมซื้อเทียนหรือราชสำนักทั้งหมด
อยู่ในสายตาไม่ ศิษย์ที่พวกเขาส่งมายังเมืองชั้นในถึงชั้นปรากฏตัวด้วย
ฐานะของเซียนชื่อ* ได้รับการต้อนรับจากราชภรรยาสองข้างทาง ไปมาอย่าง
เอิกเกริกยิ่ง

สามสิบปีก่อนฮ่องเต้ชื่อเวินอวิ้นลงนามในพระราชโองการด้วยตนเอง
กำหนดให้ศิษย์สำนักเซียนทั้งหลายที่เข้ามาในเมืองหลวงชั้นในจะต้องพก
ใบผ่านทางที่ออกโดยราชสำนัก หากไม่แล้วจะต้องถูกจับกุมโดยไม่มีข้อยกเว้น
ทว่าแท้จริงแล้วการนำเอกสารนี้ไปปฏิบัติจริงมีความยากอยู่มาก...

* เซียนชื่อ เป็นคำเรียกนักพรตหรือผู้ที่มีตบะอย่างให้เกียรติ

เพราะการจะจับกุมคนของสำนักเขียนเหล่านี้ ก่อนอื่นก็ต้องเก่งกาจกว่าพวกเขา ดังนั้นกฎข้อนี้จึงมิได้ถูกนำมาปฏิบัติจริงจังที่

ตี่อี่ชีวเดินไปตรงหน้าสายลับผู้นี้ ผู้ช่วยกองพยัคฆ์ขาวถนัดก้าวเข้าไปต้อนรับ "เจ้ากรรม สารเลวผู้นี้ปากแข็งยิ่งนัก ไม่ยอมบิปรปากพูดอะไรสักคำ"

บนผนัง สายลับถูกเปลื้องผ้าจนเหลือแต่เสื้อตัวใน ดูท่าทางเหมือนถูกโบยด้วยไม้บ่อย แต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ยอมจำนน

"ข้ามิได้กระทำความผิดกฎหมาย พวกเจ้ามีสิทธิ์อะไรมาจับกุมข้า"

ตี่อี่ชีวโพล่มือสองข้างไว้ข้างหลัง เดินไปตรงหน้าเขาพลางถาม "คนจากสำนักเขียนเข้ามาในเมืองชั้นในมิไ้ไปผ่านทางหรือไม่"

สายลับเหมือนได้ยินเรื่องขบขัน ตอบว่า "น่าขัน พวกข้าเป็นคนของสำนักเขียน สิ่งที่เราแสวงหาคือจิตและกายที่อิสระเสรีไร้ข้อผูกมัด เข้าเมืองมาเพื่อช่วยเหลือราษฎร จะต้องมิไ้ไปผ่านทางอะไร"

ตี่อี่ชีวพยักหน้าเอ่ยว่า "เจ้าไม่มี"

สายลับผู้นั้นแค้นเสียงแล้วเอ่ยว่า "ไม่เห็นเคยได้ยินเรื่องไ้ไปผ่านทางอะไรนี้มาก่อน! ทางที่ดีพวกเจ้ารีบปล่อยข้าเสีย หากไม่แล้วหากบรรดาอาจารย์ของข้าเอาความขึ้นมา ต่อให้เป็นกรรมชื้อเทียนของพวกเจ้าก็รับผิดชอบไม่ไหว!"

ตี่อี่ชีวไม่สนใจที่เขาข่มขู่ เพียงหันไปพูดกับถ่านฉี "ไม่พไ้ไปผ่านทางเข้าเมืองชั้นในโดยพลการ ทำลายพลังวัตรของเขาเสีย"

ภายในคุกเจี๋ยบงัน แม้แต่ถ่านฉีเองก็ตกใจ

"เจ้ากรรม..." ถ่านฉีทำท่าจะพูดแต่ก็เงียบไป ราชสำนักตรากฎหมายข้อนี้ไว้ไม่ผิด แต่หลายปีมานี้ล้วนมิได้นำมาปฏิบัติจริง อีกทั้งเหล่าศิษย์สำนักเขียนฝึกบำเพ็ญไม่ถนัด โยบเขายกหนึ่งนั้นไม่เป็นไร แต่ถ้าหากทำลาย

พลังวัตรเขาจริงๆ ความแค้นนี้ย่อมใหญ่หลวง

ตีสื่อชีวหาได้สนใจไม่ หันกายจะจากไป มิคาดคิดว่าสายลับจะตะโกนออกมาโดยพลัน "ตีสื่อชีว เจ้ากล้าทำเช่นนั้นรี! เจ้าไม่กลัวหรือว่าสำนักของข้าอาจารย์ของข้าจะมาแก้แค้น! ด้วยกำลังของกรมซื้อเทียนของเจ้า จะปกป้องราษฎรในเมืองชั้นในได้เช่นนั้นหรือ"

เดิมที่ตีสื่อชีวนำปราศจากอารมณ์ ครั้นได้ยินเช่นนั้นก็เผยรอยยิ้มออกมา ทว่าเขาไม่ยิ้มยังดีเสียกว่า พอยิ้มสีหน้ากลับน่าสะพรึงยิ่งกว่าเก่า

"ให้เขียนเงินมาด้วยตนเอง แล้วดูว่าตัวข้าจะปกป้องเมืองหลวงไว้ได้หรือไม่!" เขาตอบอย่างสบายอารมณ์ยิ่ง

ทว่าถ่านลี้กับหลี่ลู่ต่างรู้ว่า...เขาจะแตกหักกับสำนักเซียนอวิ๋วจริงๆ แล้ว

"เจ้ากรม" รองเจ้ากรมซื้อเทียนหลี่ลู่ยังคิดที่จะประนีประนอม เหยยว่า "คนผู้นี้ยังมีได้รับสารภาพ หรือจะรอให้เขา..."

หลี่ลู่ยังพูดไม่จบ สายลับก็เอ่ยเสียงขุ่นเคือง "คนต่ำช้า หากเจ้าเก่งกาจจริง ตอนนั้นฮูหยินประมุขสำนักของพวกเราคงไม่ปฏิเสธเจ้าแล้วแต่งเข้าสำนักเซียนอวิ๋ว! คนหยาบช้าอย่างเจ้าคู่ควรที่จะพบประมุขสำนักของพวกเราด้วยรี!"

หลี่ลู่หุบปากในทันใด มิคิดจะโหม่นน้ำวอีก

เรื่องที่หวงหวางปฏิเสธตีสื่อชีวก่อนจะแต่งเข้าสำนักเซียนอวิ๋วในครั้งนั้นเป็นหนามในใจคนของกรมซื้อเทียนมาโดยตลอด

ร้อยกว่าปีที่ผ่านมาหนามชิ้นนี้ยังติดอยู่ในคอของกรมซื้อเทียน กลืนไม่เข้าคายไม่ออก รวากับเป็นหลักฐานที่บ่งบอกว่ากรมซื้อเทียนผู้สำนักเซียนอวิ๋วไม่ได้ และเป็นหลักฐานว่าสุดท้ายตีสื่อชีวยังด้อยกว่า

เขี่ยหางเงิน

บัดนี้สายลับตัวเล็กๆ ผู้นี้สะกิดหนามแหลมขึ้นขึ้นนี้อีกครั้ง
 ตี้อชีวเดินไปตรงหน้าเขาซ้ำๆ จ้องเขาครุ่นหนึ่งก่อนพูดว่า "ทำทนายข้า
 คูหมื่นราชสำนัก โบายหนึ่งร้อยไม่!"

เดิมทีหลี่ลูคิดว่าสายลับผู้นี้ต้องตายแน่แล้ว แต่พอได้ยินดังนั้น
 ก็โล่งอก หากแค่โบายหนึ่งร้อยไม่ปัญหาก็ไม่ใหญ่ เขาจึงรีบรับคำ

"ขอรับ"

ตี้อชีวกลับเสริมอีกประโยค "พรุ่งนี้ยามเที่ยงลากตัวไปหน้าตลาด
 เปลี่ยนผ้าโบาย"

หลี่ลูโอดครวญในใจทันใด...นี่เป็นการตีบันท้ายสายลับผู้นี้ที่ได้กัน
 เป็นการตบหน้าสำนักเขียนอวี๋หูต่างหากเล่า!

"เจ้า...เจ้ากล้ารี!" คราวนี้สายลับบนผนังร้อนใจขึ้นมาจริงๆ แล้ว
 เปลือยกายรับโทษทัณฑ์ท่ามกลางสายตาผู้คน สำหรับคนของสำนักเขียน
 แล้ว ความอับยศเช่นนี้มีผู้ตายเสียดีกว่า เขาคำรามอย่างเดือดดาล "ตี้อชีว!
 เจ้ากล้าทำเช่นนี้กับข้า ข้าจะสังหารเหี้ยมและสุนัขล่าเนื้อรับใช้ราชสำนัก
 อย่างพวกเจ้าให้สิ้นแน่นอน!"

เสียงตะโกนในคุกเริ่มแหบพร่า ตี้อชีวกลับมิได้ใส่ใจ

พอออกจากคุกแล้ว ข้างนอกมีต้นจ้อถาน* ต้นหนึ่ง พันธุ์ไม้ดั้งเดิมที่
 ไม่คุ้นชินกับความหนาวเหน็บของเมืองหลวง แต่เมื่อร้อยกว่าปีก่อนสตรีผู้หนึ่ง
 ได้ปรับปรุงสายพันธุ์ดัดแปลงขึ้นมา ทำให้มันสามารถดำรงอยู่ได้ในสภาวะ
 เช่นนี้

* จ้อถาน เป็นไม้สกุลเดียวกับประดู่ เนื้อแน่น หนัก มีลายละเอียด นิยมใช้ทำเครื่องเรือน มีราคาแพง

บัดนี้มันมีอายุไม่ต่ำกว่าร้อยปี เนื้อไม้ดีอย่างยิ่ง

ตี้อชีวียนอยู่ได้ต้นไม้ เเงหน้าพิจารณามันด้วยท่าทางครุ่นคิด หลี่ลู่ตามมา เห็นสีหน้าเขาแล้วก็คิดว่าเมื่อครู่เขาคงทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ บัดนี้เลิกเสียใจภายหลัง แต่กลับไม่มีทางให้ลง

หลี่ลู่จึงเอ่ยถามอย่างเอาใจใส่ "หากเจ้ากรรมอยากสอบปากคำสายลับผู้นั้นอีกครั้ง ผู้น้อยจะไปเตรียมการเดี๋ยวนี้ขอรับ"

มิคาดคิดว่าตี้อชีวจะชี้ไปยังต้นจื่อถานต้นนั้นกะทันหันแล้วเอ่ยว่า "โค่นมันเสีย"

"หา?" หลี่ลู่ตกตะลึง

ตี้อชีวเสริมอีกประโยค "ส่งไม้ไปที่กองวินศพลิง" กล่าวจบก็จากไปโดยไม่ลังเล

หลี่ลู่จ้องต้นไม้ต้นนั้น รู้สึกว่าต่อให้ตนมีไหวพริบล้ำเลิศเพียงใด ก็คาดเดาความคิดจิตใจของผู้บังคับบัญชาผู้นี้ไม่ออกจริงๆ

ต้นจื่อถานต้นนี้ปล่องเกินเขาเข้าที่ใดกันแน่

ช่างเถิด เรียกผู้ใต้บังคับบัญชามาก็พอ เขาสั่งการให้คนโค่นต้นไม้ไปพลางคาดเดาความคิดของผู้บังคับบัญชาไปพลาง

กองเสวียนอยู่

หลวงหรงยังคงนั่งพิศลาก้อนใหญ่ คนที่มาชมดูนางผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปหลายกลุ่มแล้ว ตี้อชีวยังคงไม่กลับมา ตอนนีถึงเวลาเลิกเรียนแล้ว ศิษย์ที่เดินผ่านแปลงบุปผาไม่มีผู้ใดไม่หยุดเฝ้เท้า มีคนมุงดูนางมากขึ้นทุกที

ทุกคนวิพากษ์วิจารณ์เบาๆ ต่างปักใจเชื่อว่าเจ้ากรรมหลอมของวิเศษ

ขึ้นใหม่ขึ้นมาอีกแล้ว เหตุผลเพราะชุดกระโปรงที่นางสวมอยู่เป็นของ
ที่กองวิศกเพ็ญเพ็งจะเร่งมือทำจนเสร็จวันนี้เอง ทุกคนแสดงความคิดเห็นไป
ต่างๆ นานา คนที่มีอารมณ์สุนทรีย์ยังหยิบพู่กันกับแท่นฝนหมึกออกมา
เริ่มวาดภาพนางจากตรงนี้

โชคดีที่ไม่มีใครเข้ามาใกล้ หวงหรั่งปล่อยให้ฝูงชนลงทัณฑ์นาง
อย่างเปิดเผยด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์

...ช่างเกิด พวกเจ้าถือเสียว่าข้าเป็นตุ๊กตาก็แล้วกัน

สถานการณ์ของนางตอนนี้ก็ไม่มีอะไรให้พร่ำบ่นได้

...คงไม่แย่ไปกว่าตอนอยู่ในห้องลับของสำนักเซียนอวิ๋วแล้ว
อย่างน้อยที่นี้นางก็ต้องคอยกังวลทุกวันว่าจะมีหนูมากัดและใบหน้า

นางพิศมองกล้วยไม้เบื้องหน้า ท่ามกลางอากาศหนาวเย็นเช่นนี้
บางครั้งยังมองเห็นมดที่ไต่คลานผ่านไปอย่างเร่งร้อนเหมือนจะรีบกลับบ้าน

สีทองฟ้าข้างนอกเข้มข้นทุกที ถึงขั้นมีคนถามว่า "เจ้ากรรมทั้ง...วัตถุเวท
เอาไว้เช่นนี้ พวกเราต้องช่วยเขาเก็บหรือไม่ อีกประเดี๋ยวน่าจะมือน้ำค้างลง"

แม้จะพูดเช่นนี้ ทว่ากลับไม่มีใครเดินเข้ามา

โชคดีที่เพียงไม่นานคนเหล่านี้ก็พากันแยกย้าย เสียงฝีเท้าของตีสื่อ
ดังใกล้เข้ามา เขาเดินเข้ามาในแปลงบุปผา อุ่มหวงหรั่งขึ้นมาแล้วพากลับ
ห้องนอนของตน

หวงหรั่งพบว่าด้วยฐานะที่เทียบเท่าเซี่ยหงเงิน ชีวิตความเป็นอยู่
ของตีสื่อช่างเรียบง่ายจนน่าสงสาร

เขาถึงขั้นไม่มีเรือนเดี่ยวเป็นของตนเอง ห้องนอนคือหอพักขุนนาง
ในกองเสวียนอู่ ทำให้พอก้าวพ้นประตูก็เห็นศิษย์ได้ทันที ไม่มี
ความเป็นส่วนตัวสักนิด หวงหรั่งปล่อยให้เขาอ้อมกลับห้อง ในใจคิดว่า...

บางทีอาจเป็นเพราะเขาอยู่ในราชสำนัก จึงต้องวางท่าซื้อตรงมัจฉ์
ถึงจะมีชื่อเสียงที่ดี

ตีสี่ขวาวงหวงหรั่งลงบนเตียง หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นางแล้ว
ก็สอดตัวนางเข้าใต้ผ้าห่มดังเดิม จากนั้นเขาก็พุดขึ้น

"นอนก่อน"

กล่าวจบเขาก็เปิดประตูแล้วจากไป พอเขาจากไปโลกของหวงหรั่ง
ก็เงียบงันอีกครั้ง สรรพสิ่งไร้เสียงและไม่ขยับราวกับกาลเวลาหยุดนิ่ง

กองวิหคเพลิง

ผู้ช่วยจุเซียงกำลังเตรียมตัวกลับ แต่เห็นตีสี่ขีวเดินเข้ามา นางจึง
รีบเข้าไปต้อนรับ ค้อมกายคารวะพลางเอ่ยเรียก

"เจ้ากรม"

ตีสี่ขีวตอบรับและเดินตรงเข้าไปในเรือน จูเซียงล้งเลียง...ผู้บังคับบัญชา
มาแล้ว ข้าควรกลับหรือไม่

นางขบคิดเล็กน้อย ยังคงสาวเท้าตามเขาไป

โชคดีที่ผ่านไปครู่หนึ่งขุนนางคนอื่นๆ ก็มาถึง...หลี่ลู่และถานฉีลำเลียง
ไม้จื่อถานสายพันธุ์ดัดแปลงต้นนั้นมา เวลานี้ตีสี่ขีวกำลังวาดแบบร่าง

หลี่ลู่ ถานฉี และจุเซียงสามคนต่างมองหน้ากัน ไม่เข้าใจและ
ไม่กล้าซักถาม

...ของอะไรกันที่สำคัญเพียงนี้ เหตุใดจำต้องเร่งทำขึ้นในเวลานี้ด้วย
กรมซื้อเทียนกับสำนักเขียนอวีู่จะเปิดศึกกันแล้วหรือ

เวลาผ่านไปหนึ่งเค่อ* ตีสี่ขีววาดแบบร่างจนเสร็จสิ้น เขาเงยหน้ามอง

* เค่อ เป็นหน่วยเวลาของจีนสมัยโบราณ เทียบได้กับเวลาประมาณ 15 นาที

ทั้งสามคนครหาหนึ่ง เอ่ยเรียบๆ ว่า "พวกเจ้าไม่มีเรื่องใดแล้วก็กลับกันก่อนเถิด"

แต่ทั้งสามจะจากไปเช่นนี้ได้อย่างไร พวกเขามีใช้ชาวยุทธ์ไร้สมองอย่างเป่าอู่ลักหน้อย

หลี่ลู่เอ่ยว่า "สามารถทำให้เจ้ากรรมเร่งลงมือทำด้วยตนเองได้ ของสิ่งนี้จะต้องสำคัญมากแน่นอน พวกผู้น้อยยินดีอยู่ช่วยขอรับ"

ตี่อี่ชีวกั้งงันไปเล็กน้อย อันที่จริงของสิ่งนี้ก็มิได้สำคัญเพียงนั้น แต่เขายังคงตอบว่า "เช่นนั้นก็เข้ามาเถิด"

สามคนล่อมวงเข้าไป พบว่าบนกระดานร่างแผ่นนั้น...ดูเหมือนจะเป็นเก้าอี้ล่อเข็นตัวหนึ่ง

หลังจากนั้นเจ้ากรรม รองเจ้ากรรม รวมทั้งผู้ช่วยอีกสองคนก็ยุ่งจนดึกดื่น ทำเก้าอี้ล่อเข็นประณีตตัวหนึ่งออกมา

เก้าอี้ล่อเข็นตัวนี้แกะสลักลวดลายและฝังหยก วิจิตรหรูหรายิ่งนัก แต่ดูมีความเป็นสตรีมากไปสักนิด เขาเป็นว่าดูไม่ค่อยเหมือนของใช้สำหรับบุรุษฉกรรจ์สักเท่าไร จูเซียงเออลินดูนกระพุ่มแก้ม รู้สึกว่าวันนี้ผู้บังคับบัญชาของตนแปลกไปจากปกติ

ถ่านฉีจ้องเก้าอี้ล่อเข็นตัวนั้น งุนงงไม่เข้าใจเช่นกัน มีเพียงหลี่ลู่ที่เลิกคิ้วทั้งสองข้าง ได้แต่พูดอยู่ในใจ

พอถึงยามเฝ้า* ตี่อี่ชีวกั้งงันเก้าอี้ล่อเข็นจากไปอย่างพึงพอใจ

จูเซียงกับถ่านฉีเดินเข้าไปยังข้างกายหลี่ลู่พร้อมกัน ถ่านฉีอดรอนทนไม่ไหวแล้วจริงๆ "รองเจ้ากรรม เจ้ากรรมทำเช่นนี้เป็นเรื่องอะไร"

หลี่ลู่ยอมพูดก็แปลกแล้ว เขาเพียงลอบศรัทธาถ่านฉีด้วยความเมตตา...

* ยามเฝ้า คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

เด็กดี จงทำความเข้าใจเองเถิด

จูเซียงพิมพ์ว่า "วันนี้เจ้ากรรมยังเร่งตัดชุดกระโปรงของสตรีชุดหนึ่งด้วย" ยามที่สายตาสีลู่และถ่านฉิมองมา นางทำหน้าที่พลางซึ่งมือชี้ไม่ไปที่หน้าอกตนเอง "จากหัวจรดเท้า จากในสู่นอก...มีแม้กระทั่งถุงเท้า"

"ชุดกระโปรงของสตรีหรือ" ถ่านฉีเบิกตาถลน "อะ...ของใครกัน"

จูเซียงตอบอย่างจนปัญญา "ไม่รู้ แต่ดูจากรูปร่าง..." นางชี้ที่หน้าอกตนเองอีกครั้ง จากนั้นวาดวงออกไปวงใหญ่ "เรียกว่าร้อนแรงทีเดียว!"

หลี่ลูรู้สึกว่าตนควรจากไปได้แล้ว การขุดคุ้ยความลับของผู้บังคับบัญชาออกจะอันตรายเกินไป

ทว่าเขากลับไม่ได้ไป เขายังอยากฟังต่อ!

จริงดังคาด ถ่านฉีถามขึ้นมา "เจ้ารู้ด้วยหรือว่าอย่างไรคือร้อนแรง"

จูเซียงหัวเสีย ตอบเสียงขุ่นเคือง "คนโง่ม ถึงช้าจะไม่มี แต่ขนาดพวกนั้นเจ้ากรรมเข็นกำกับไว้อย่างชัดเจน ช้าจะไม่รู้จักดูหรือ!"

สามคนจับกลุ่มพูดคุยกัน จากนั้นคนกลุ่มนี้ก็ย่องเข้าไปค้นหาแบบร่างที่เจ้ากรรมวาดขึ้นเองในวันนี้ กระทั่งคนที่สุ่มรอบคอบอย่างหลี่ลูยังอดชำเลื่องมองหลายทีมิได้

จำต้องบอกว่าหากขนาดพวกนั้นเป็นของจริง ทรวดทรงของสตรีนางนี้ก็ช่าง...

จู่ๆ

หลี่ลูเริ่มขุดคุ้ยความลับของผู้บังคับบัญชา ทันใดนั้นแสงสว่างก็วาบผ่านคนผู้หนึ่งผุดขึ้นมาในห้วงสมอง... *ฮุยบิน/ประมุขสำนักเขียนอวิ๋ว หวงหว่าง!*

หากกล่าวถึงความเกี่ยวพันของสตรีผู้นั้นกับกรรมชื่อเทียน เช่นนั้นก็เล่าได้ยาวทีเดียว

หลี่ลู่กล่าวรับรองว่าทุกคนในกรมซื้อเทียนต้องเคยได้ยืมชื่อนางมาก่อน ...สตรีที่ทอดทิ้งเจ้ากรรมของพวกตนแล้วหันไปแต่งงานกับเซี่ยหงเงิน ผู้นั้น! แม้ทุกคนจะไม่มีวาสนาได้พบเจอ แต่นางเป็นคนที่ทำให้กรมซื้อเทียน เงยหน้าไม่ขึ้นตลอดร้อยกว่าปีที่ผ่านมา สตรีที่เห็นเมื่อยามกลางวันไม่พุดจา ไม่ขยับเขยื้อน ดูไปช่างงามล้ำเลิศ แทบจะไม่เหมือนคนจริงๆ

หรือว่าเจ้ากรรมก้าวข้ามปมในใจนี้ไปไม่ได้ คะนึ่งหาจนบ้าคลั่ง ดังนั้นจึง ทำหุ่นคนขึ้นมา...โดยเลียนแบบเซี่ยฮุ่ยนิ! เขายังคิดยิ่งรู้สึกว่ามีเหตุผล หาก เป็นคนจริงๆ ใจนเลยจะมีทรวดทรงเช่นนั้นได้ จะต้องร้อนแรงปานใด

สตรีที่สมบูรณ์แบบเช่นนี้มีอยู่แต่ในความคิดของบุรุษเท่านั้น
นี่ข้าค้นพบความลับสุดยอดอะไรเข้าให้แล้ว! ข้าจะไม่ถูกสังหารปิดปาก
กระมัง

รองเจ้ากรรมหลี่ลู่คิด วิกฤตเสียแล้ว!!

不醒 1

Bu Xing 1

ห้วงฝันบันดาลรัก 1

อีตู้จวินหว่า เขียน

เม่นน้อย แปล

จำนวน 432 หน้า

ราคา 469 บาท

Published originally under the title of 《不醒》(Bu Xing) Vol.01

Copyright © 一度君华 (Yi Du Jun Hua)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3390-6

ภาพประกอบ 北北北木宁
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

'หลวงหร่าง' ถูก 'เซี่ยหลิงปี้' ักขังลงกัณฑ์มาสิบปี
ทั้งยังถูก 'เข็มเกี้ยววิญญูณาดริงกระดุก' แทงกะโหลกจนตายทั้งเป็น
แม้แต่สามีอย่าง 'เซี่ยหงเถิน' ก็ไม่เคยใส่ใจว่านางจะเป็นอย่างไร

โชคดีที่นางรอดพ้นจากหายนะครั้งนี้มาได้...
ทว่าผู้ช่วยเหลือกลับเป็น 'ต้อฮิว'
บุรุษที่เคยสว่สนนางเมื่อร้อยกว่าปีก่อน แต่ถูกนางปฏิเสธไปผู้นั้น!

ระหว่างนั้นโชคชะตาลิขิตให้นางก้าวเข้าสู่ห้วงฝันประหลาด
นางได้มีโอกาสย้อนเวลากลับไปในอดีต...
เช่นนั้นหนี่! แค้นที่สั่งสมมานาน... คงได้เวลาชำระคืนแล้ว!

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

หากทว่ารัก

ISBN 978-616-06-3390-6

9 786160 633906

ราคา 469 บาท